

Tibold Szabina

...Ha a halál árnyékában járnék is...

„Isten Igazság,
s ami nem igaz,
nem Tőle származik”

Álmod láttam –
Fekete tó tükrében
csodáltam
Arcomat, fehérlejt;

Telihold fényében
Ezüst kör,
Homlokom közepén
Apró, éjkék sarlója
Egy tetovált újhaldnak,
Mutatja
Sorsom fonálát –

Istennők papnője
voltam,
vagyok,
leszek,
Amíg csak létezem
Az Időtlenység
Végtelen örvényében

Ősvizek mélyéből
Szemlélem az eget
S felhők ködén át
Megpillantom
E Mennyek Asszonyának
Hűvös,
Indigó-fátyolát...

Most egy picit abbahagytam itt a könyvecske írást, mert a Fényről írtam Neked valamit, amit már rég megígértem. Azt előbb megkapod, mint ezt.

Amíg a „Fény-karnációról” írtam Neked, valahogy új perspektívába vetültek a gondolataim.

Érdekes, hogy amikor írunk valamiről, még ha másokhoz intézzük a gondolatainkat is, valójában magunknak írunk, magunkat tanítjuk az összefoglalt gondolatokkal. Inkább refleksiók ezek a firkálmányok itt e lapokon, mert másnak igazán nem nevezhetők. Sötétben elkattintott „lélek-fényképek”, néha talán csak a negatívok átvilágítva,

Hangokat hallok
az éjszakában

„Jer velem!”
Hová?
kérdem,
A magányba?

Hisz itt velem,
Bár minden árva,
A Csend ölel lüktetőn
Magába,
S a szívem halk,
Lusta dobbanással
Kérdéseimre
Választ nyer...

Szeretném Neked úgy „prózában” elmondani a gyermektelenségem fájdalmát, az életem ürességét és értelmetlenségét, de nem tudom. Talán azért, mert valóban megfejthetetlen, vagy azért, mert a sebe olyan mély, hogy boncolgatása elviselhetetlen szenvedést okoz. – A versekben fel-

merülő bújtatott kis ösvények mindig valamilyen tisztítóhelyhez vezetnek, vagy vezetik a lelkemet. Bár magyarázattal nem szolgálnak, de a tükrükben mégis fel-felcsillannak valóságom sziporkái. Amikor az írásaidat olvasom, csodálatba ejt a humanitásod. Mindig kifelé sugárszól, az emberek felé nyújtod a szereteted, a tudásod és emelsz fel minket egy magasabb szférába, szédületes földhöz ragadottságunk ellenére is. Ezen gondolkodván a saját dolgaimra is egy picit rávilágítottam, ami nem szokásom, de most felvetült bennem a befelé forduló valóságuk. Teljes ellentétben a Tieddel, nem a világnak szólnak, hanem ismeretlen léleklabirintusokban hallgatják az echókat. Ez átvilágította az értéküket számomra és semmivé kárhóztatta őket.

Nem tudom, meg tudom-e még valaha ebben az életben nyitni a szívemet, mert érzem, hogy az életemet elzártan és rutinszerűen élve nem a kiteljesüléshez, hanem a széthulláshoz irányítom. Intellektuálisan felfogható, érzelmileg le nem vezethető helyen megakadtam. Biztosan van egy kulcs, ami a zárkámot megnyitná, csak nem emlékszem hová rejtettem el...

Álom surran
a sötétben,
meg-meg áll
És ha éppen
Kedve cseppen,
Cillagrajokon ugrál

Álom lépked
 Holdsugáron,
Tépelődik
Kire szálljon?

Csecsemőnek
hozzon szivárványt,
 vagy
Haldoklónak
 Fénysugárt?

Álom, felhőcskén
 ücsörög,
Egy kis forrás
 ott csörög

Vén klastrom
rozzant lábánál

Álom leszáll
 a forrásra,
belésuttog a habokba,
S üzenetét fürgén viszki
szép Magyar folyókba

Azok partján házikókba
Álom reményét
 csobbantja
Alvó lelküket mosogatja,
Hogy arcukat
a Napkelte
mosolyra fakassza;
Magyar Lélek ébred –

„Úgy mondták nekünk még gyermekkorunkban, hogy az emberek, amikor járnak a földön, ott hagyják a lehelletüket bármerre mennek is. Így, ahol élünk, ahol járunk, a Földanya azon a helyen emlékszik ránk, soha nem felejt el; amikor visszatérünk ezekre a helyekre, tudjuk, hogy azok, akik ott éltek előttünk, valamilyen formában még most is ott vannak, s mi részesülünk őseink lehelletében.”

Rima, Santa C. Pueblo

Az előző idézetet a Native American Wisdom c. könyvben találtam, s csodálatba ejtett. A bujdosó nóták jutottak eszembe, s az, hogy gyermekkoromban milyen mélyen érintettek, mintha elővetítették volna a sorsomat.

A trianoni gyalázat, a hazától eltépett területek fájdalma új értelmet nyert számomra ebben a "primitív" törzsi bölcsességben.

Ahol az őseink jártak ott lelkük/lehelletük biztosítja folytatólagosságunkat. Gondolom idegen földön az én folytatóságom megszakadt.

Talán Ignác mondta egyszer régen, hogy a Magyaroknak a legnehezebb beilleszkedni idegen honba. Se a nyelv, se az étel, se a kultúra nem talál harmonikus egységre abban, akit magyar földön neveltek. (Ignác¹ a mai napig is csak magyarul beszél és kizárólag magyar kaját eszik.) ☺

¹ Táltos lelkű nagy tanító

„Ember megtanulja, amit Tudni kell...”

Én megtanultam azt, hogy nyugalmat nem lehet
találni az Élet mellőzésével.

Kérlek,
kérlek!
Tisztítsd ki a fejemet,
Gondolataimról
a pókhálót leszedd!
Agyamon porban hever
a fájdalom,
Fújd el,
fújd el,
nyomot se hagyjon!
Árny-szárnyakon
Álmaim előlebegnek,
Titoklátó szememről
leplet emelnek;
Megpillantom a jövő
szóttését,
Aranyfényű, könnyemosta
Szemfedő leplét –

„Isten soha nem kér többet tőlünk,
mint amire képesek vagyunk.”

Tudom,
Mint túlérett gyümölcs
Függök ágaidon

Súlyomat elviselned
nehéz –

Érzem,
Remegnek gyenge karjaid
De lerázni nem tudsz
Szegény

Se magvakat nem hullatok,
Pici hajtást nem sarjasztok,
Az élettől távolodom
Felhők felé botladozom –

Se szárnyam,
Se vágyam,
Se Szerelmes társam,

Jöjjön a szél!

Fújjon le ágadról
Könnyebbülj meg végre,

S szabaduljak fel én

Az álom
Valósággá válik,
Majd elkezd
Újraálmódni önmagát –

Kiálltam
A Hold udvarára

Fejemre került
Ezüst fátyla

Láthatatlanná tett,

Fényében elrejtett,

Lelkem fájdalomra
Gyógyírt kerített –

Nem tudom hol vagyok,
Mi lett velem –
Merre bujkál veszetten
A lelkem?

Ki vagyok?

Ha újraszülettem,
Miért bújdokol,
S barangol a lelkem?

Hol vagyok?

„Az anyádnak meg van a saját Felső Énje,
s az nem Te vagy!”

Dr. Christiane Northrup

Drága Édesanyám!

Nagyon sokat tudnék fejtegetni, lefetyelni az elmúlt fekete évről, s az azt követő nyárról, amikor is a karjaidban, a gondozásodban és szeretetedben nem csak magamhoz tértem, de valóságosan újjászülettem.

Még nem vagyok erős, s az alkotásból is csak egy homályos vágy maradt, de vágy, ami életjel, még ha homályos is.

Úgy érzem, hogy amit tettél értem olyan hatalmas, hogy köszönő szavakkal ki sem lehet fejezni a súlyát.

Amint vizsgáltam az itteni valóságomat, rá kell jönnöm cseppenként, hogy egy befejezetlen alkotás, amibe rengeteg időt, energiát, szeretetet, odaadást és kreativitást áldoztam, s mivel még él és lélegzik, akárcsak én, szüksége van az ápolásomra, mint nekem arra, hogy újra virulni lás-

szam. Ha ezt valaki megérti, az Te vagy Édesanyám. Te aki annyiunkba lelket lehelsz, önzetlenül, mint az Ősanya.

Mivel tudom megköszönni, amit értem tettél, s amilyen nemes nyugalommal fogadtad a döntésemet (hiszen pontosan tudom, hogy mit gondoltál és érezhettél), mint hogy visszatáplálom Beléd azt, amit elvettem, a szeretetemmel; s remélhetőleg az alkotásaimmal; ha képes leszek erőt és inspirációt találni hozzá.

Úgy érzem magam, mint egy kirabolt templom. Nem baj, hatalmas az Isten házának kupolája, beszőrva nappal, holddal, csillagokkal, hátha jut az én kis üres templomomba is egy kis világító fény-sugár belőlük.

Szép volt a nyár, még ha bábként szemléltem is. Lakat alatt őrzöm az esti sétáinkat Edelényben. Köszönöm!

Szeretnék festeni.
Szeretném, ha a múlt
nyomasztása végre
felszállna a lelkemről.

„Holló látja,
szárnyaira kapja,
s a világok közötti
ködbe elhussantja!”

